

[Poulsgaard]

til stykket, så jeg vil ikke anbefale socialdemokratiet at fortsætte på den galej.

Men hvordan står det så til med musiklivet i dette land? Er det sådan en katastrofe, som det lyder? Er der nogen lande i verden – altså lande, som vi kan lide at sammenligne os med; jeg tænker ikke på de statsstyrede østeuropæiske lande – der giver så megen støtte til musikken, som vi gør i Danmark? Jeg tror det næppe. Jeg ved det simpelt hen. Hvor mange timer bruger vi i danske skoler til at undervise børn i musik? Og ude i de små hjem er der radio, båndoptager, gramofon og musikinstrumenter; der er jo et musikliv som aldrig nogen sinde før. Er det så nødvendigt, dette lovforslag? Jeg kan overhovedet ikke se, at vi har behov for det. Vi har behov for at gå den anden vej og i stedet for begynde at skære ned på nogle af alle disse vildskud, vi har fået ind på vor kulturelle scene.

Det er nu anden gang i dag, jeg bliver nødt til at rose CDs ordfører; det er næsten ved at blive en vane. For hr. Nør Christensen sagde: hvad med skattetryk? Ja, hvad med skattetryk? Det kunne man godt have lyst til at spørge om. I et land, der har verdens højeste skattetryk, tror man, at man bare kan øse penge ud og fortsat gøre det gratis. Sandheden er jo, at det bliver meget dyrere for musikudøvende, hvis de offentlige kasser skal betale for folks musikliv. Det var meget billigere, hvis det var folk selv, der tog hånd i hank med den slags ting.

Jeg er også igen i den situation, at jeg må sige tak til de radikale; det er noget, som falder mig lidt svært, men man må indrømme, at de, der viser ansvar, ikke er det store oppositionsparti, socialdemokratiet; det har kun ét eneste mål, og det er at bide SF i halen og prøve at blive lige så gode til at byde over som SF, men det bliver de som sagt ikke. De radikale har trods alt så meget ansvar, at hr. Bernhard Baunsgaard kan se, at man ikke kan følge sådan en betænkning, der kommer fra musikrådet. Tænk, hvis vi skulle til at følge alle de forskellige betænkninger, der kom! Sikke en ønskeliste, landmændene kunne komme med, sikke en ønskeliste, lægerne kunne komme med, og sikke en ønskeliste, lokomotivførerne kunne komme med; vi kunne jo tage dem alle sammen på stribe. Det ville da være fuldstændig vanvittigt, hvis man skulle til at begynde at lovgive ud fra

det, der kommer fra udvalg nedsat af professionelle folk, som selvfølgelig kun har én eneste interesse, nemlig at rage så meget til sig som overhovedet muligt. At socialdemokratiet hopper på den galej, fatter jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Det er i anledning af fremskridtspartiets store bekymring for skattetryk. Jeg ved ikke, om hr. Poulsgaard er klar over, at man netop ved at få børn og unge beskæftiget f.eks. med musik kan spare mange penge på det kriminalpolitiske område. Det er jeg ikke i tvivl om. Så snart børn og unge er optaget af noget – og der er virkelig mange unge mennesker, som næsten kun har musik i hovedet – så laver de garanteret heller ikke ret meget andet, heller ikke kriminelle handlinger. Derfor tror jeg, at de penge, man giver ud til f.eks. konsulenter, er godt givet ud. Det er jo ikke tanken, at det offentlige skal støtte alting, men man skal f.eks. have nogle konsulenter, der kan give gode råd og ideer. Jeg tror virkelig, man kan spare penge derved. Det bliver dejligt, den dag vi i folketinget lærer at se, hvor mange penge vi kunne spare på lang sigt på skatten ved forebyggende arbejde, bl.a. på dette område.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Den melodi har vi jo kørt på de sidste 20 år, og derfor sidder vi med verdens største skattetryk. Vi skulle lige hjælpe her ved at forebygge. Men det, kristeligt folkepartis ordfører glemmer, er simpelt hen, at de unge dyrker musik. Der bliver da dyrket 20–30 gange så meget musik som dengang, vi var unge, det ved vi alle sammen, og de unge har instrumenterne, de har det hele. Man kan jo blive ved med at bruge det nævnte argument; der er jo ingen, der kan lide at sige, at de unge skal ud og være kriminelle, så ville man da være fuldstændig tosset i hovedet. Der er vel ingen, der ønsker, at de unge skal være kriminelle, men vi står jo ikke med et u-land i musikhenseende. Vi er det land i verden, der yder mest støtte i forvejen, og selv om skattetryk er højt, har alle unge mennesker i dag et musikinstrument. Jeg kommer i hvert fald ikke i hjem, hvor der